

prima instanță - (judecătoria Ciocana mun. Chișinău) V. Burduh
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, A. Nogai. V. Broșoveanu

ÎNCHEIERE

22 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:
Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Sveatoslav Moldovan
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate 54/255,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr.55/255, cu participarea intervenientului accesoriu societatea pe acțiuni „Termoelectrica” împotriva lui Diane Mustafa cu privire la încasarea datoriei pentru prestarea de energie termică,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate 54/255 și s-a menținut hotărârea judecătorei Ciocana mun. Chișinău din 19 aprilie 2016,

c o n s t a t ă :

La 27 ianuarie 2016 Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate 54/255 s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Diane Mustafa cu participarea intervenientului accesoriu societatea pe acțiuni „Termoelectrica” solicitând încasarea plăților pentru prestarea serviciilor de energie termică în mărime de 8838,56 lei și compensarea cheltuielilor de plata taxei de stat în mărime de 270 lei.

În motivarea pretențiilor formulate a reiterat că, în baza contului personal deschis la Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr.55/255, pe numele Diane Mustafa, societatea pe acțiuni „Termoelectrica” a livrat energie termică, fapt confirmat prin achitarea bonurilor de plată.

Susține că Mustafa Diana în calitate de consumator și Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr.55/255, în calitate de gestionar al fondului locativ a fost prestat servicii locativ comunale. Până în prezent ultima nu și-a onorat obligațiunile, iar pe contul consumatorului în perioada august 2013-decembrie 2015 s-a format o datorie în mărime de 8838,56 lei, pentru consumul de energie termică, fapt confirmat prin informația privind calcularea și achitarea serviciilor locativ comunale.

Indică reclamantul că, Mustafa Diana nu și-a onorat obligațiunile, nu a respectat prevederile hotărârii Guvernului nr.191 din 19 februarie 2002 potrivit căreia proprietarii,

chiriașii locuințelor sunt obligați să achite la timp serviciile locativ comunale.

Solicită reclamantul încasarea plăților datorate pentru prestarea serviciilor de energie termică livrate consumatorului Mustafa Diana la locul de consum apartamentul nr.185 din str. Voluntarilor, 10 mun. Chișinău, pentru perioada august 2013-decembrie 2015 în mărime de 8838,56 lei, cheltuieli de plata taxei de stat în mărime de 270 lei și cheltuieli de citare publică a pârâtului în mărime de 150 lei.

În drept, Asociația Proprietarilor de Locuințe Privatizate nr.55/255 și-a întemeiat acțiunea în baza prevederilor art.512,514,530,533,572,575,617 din Codul civil, art.59,60 din Codul cu privire la locuințe și prevederile Hotărârii Guvernului nr.191 din 19 februarie 2002.

Prin hotărârea judecătoreii Ciocana mun. Chișinău din 19 aprilie 2016 acțiunea înaintată de Asociația Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr.54/255 s-a admis parțial.

S-a încasat de la Mustafa Diana în beneficiul Asociației Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr.54/255 datoria pentru prestarea serviciilor de energie termică pentru perioada august 2013-decembrie 2015 în mărime de 8838,56 lei. În rest în partea încasării cheltuielilor de judecată în mărime de 420 lei, acțiunea s-a respins ca neîntemeiată.

S-a încasat de la Mustafa Diana în beneficiul statului cheltuieli de judecată în mărime de 270 lei și suma de 85 lei cu titlu de cheltuieli de înștiințare și chemare a părților în judecată.

Pentru a reține astfel, instanța de fond a constatat că suma de 420 lei solicitată de reclamant cu titlu de cheltuieli de judecată urmează a fi respinsă, dat fiind faptul că atât taxa de stat în mărime de 270 lei, cât și cheltuielile de citarea publică în mărime de 150 lei au fost suportate de către intervenientul accesoriu societatea pe acțiuni „Termoelectrica” și nici de cum de reclamantul Asociația Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr.54/255.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 10 mai 2016 Asociația Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr.54/255 a declarat apel nemotivat, ulterior la 19 iulie 2016 a depus apel motivat solicitând, admiterea apelului, casarea parțială hotărârii judecătoreii Ciocana mun. Chișinău din 19 aprilie 2016, în partea respingerii capătului de cerere privind încasarea cheltuielilor de judecată și emiterea unei noi decizii de admitere integrală a pretențiilor înaintate de Asociația Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr.54/255

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2016, s-a respins apelul declarat de Asociația Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr.54/255 și s-a menținut hotărârea judecătoreie Ciocana mun. Chișinău din 19 aprilie 2016.

La 13 ianuarie 2017, Asociația Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr.54/255 a declarat recurs împotriva hotărârii judecătoreii Ciocana mun. Chișinău din 19 aprilie 2016 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 noiembrie 2016, solicitând casarea parțială a hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare și emiterea unei noi decizii de admitere integrală a pretențiilor înaintate.

În motivarea recursului recurentul a indicat că decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată în partea ce ține de respingerea capătului de cerere prin care s-a solicitat încasarea cheltuielilor de judecată în beneficiul Asociației Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr.54/255. Aceasta concluzie este emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural și anume a prevederilor art. 94 alin.1), art. 98 din Codul de

procedură civilă.

Susține recurentul că între gestionarul fondului locativ Asociația Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr.54/255 și societatea pe acțiuni „Termoelectrica” este încheiat un contract de mandat, iar conform contractului de mandat societatea pe acțiuni „Termoelectrica” a achitat în calitate de mandatar taxa de stat în mărime de 270 lei, pentru depunerea cererii de chemare în judecată, iar ulterior în cadrul dezbaterilor judiciare a achitat și cheltuielile de citare publică a pârâtului.

Menționează că achitarea taxei de stat de societatea pe acțiuni „Termoelectrica” în baza contractului de mandat nr.5124/m din 05 ianuarie 2016 pentru examinarea acțiunii reclamantului precum și prin încasarea în baza hotărârii din 19 aprilie 2016 de la pârât în beneficiul statului are loc dubla încasare, deoarece taxa de stat achitată de societatea pe acțiuni „Termoelectrica” nu a fost restituită.

În opinia recurentului instanțele ierarhic inferioare au dat o apreciere greșită normelor art. 82,84,94 din Codul de procedură civilă, deoarece la baza solicitării cheltuielilor de judecată, formate din taxa de stat în mărime de 270 lei și cheltuieli de citare publică, se află contractul de mandat, iar mandatarul a acționat în strictă conformitate cu prevederile contractuale, și anume potrivit prevederilor art.1030 din Codul civil.

Dat fiind faptul că Asociația Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr.54/255 a avut câștig de cauză, beneficiază și de dreptul legal de a obține compensarea cheltuielilor de judecată, suportate în legătură cu examinarea cauzei de către instanța de judecată.

Consideră recurentul că pentru examinarea prezentei pricini a fost achitată taxa de stat, fapt constatat de instanța de fond la etapa primirii cererii de chemare în judecată, la acel moment nefiind careva obiecții față de reclamant, respectiv privarea părții care a avut câștig de cauză din contul părții care a pierdut procesul a cheltuielilor de judecată, nu numai că prejudiciază reclamantul, dar și contravine în contradicție cu prevederile art.94 alin.1) din Codul de procedură civilă, care prin reglementările sale garantează principiul unui proces echitabil.

Prin urmare, recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și b) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 01 noiembrie 2016.

Potrivit scrisorii de comunicare copia deciziei a fost expediată părților la 16 decembrie 2016 (f.d. 74), iar la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți.

Potrivit prevederilor art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost depusă la 13 ianuarie 2017, respectiv recursul se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate

în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Asociația Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr.54/255 nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Asociația Proprietarilor Locuințelor Privatizate nr.54/255, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Sveatoslav Moldovan

Dumitru Mardari